

Meie Mats

Toimetuse ja talituse asub Harju tän. 46/15.

Nr. 62. (244)

Laupäeval, 24. aprillil 1920.

Nr. 62. (244)

Keeluseaduse rautamine.

EESTI
RAHVUS-
RAAMATUKOOL

Mittekarsklane (karsklasele): „Pahasti lööd rauad alla, towarishtsh! See setukas jääb sul eluke ajaks lonkamal!“

Prokuröör.

Lulise Westkirchi romaan.

(Järg 5.)

Onu silmad läksid niiskeks, aga kõrwale pöördes ütles ta:

„Sinu jaoks ma nõu ei tea. Tüngen kahwatas.

„Siis ei olegi enam pääsmist? Kuidas? Ja sina, onu, arwad mind juba kadunuks?“

Krahw waikis.

Silmapilgu wiivitas Paul weel, siis jooksis ta trepist alla. Et onu, kes teda alati aidanud, ju surnuks arwas, see pörutas teda enam kui kõik muu, ja sel silmapilgul arwas ta ennast ka ise kadunuks.

Alla jõudes läks jällegi toauks lahti ja Edda palus teda tuppa astuda.

„Onupoeg Paul, tule siia!“

Paul läks wastu tahtmist. Tal puudus jõud wastupanemiseks.

Edda waatas talle terawasti silma.

„Noh, mis sai? — Mis ütleb onu Adalbert.“

Paul wiskas käega ja istus lähemale toolile, sest ta põlwed nõtkusid.

Kohkudes silmitses teda Edda.

„Onupoeg, mis sul on?“

Neiu nägu lähenes ta näole. Ta kahmas neiu kätest kinni.

„Edda, armas Edda!“

„Kas onu Adalbert ei wõinud sind aidata?“

See küsimus toibutas Pauli. Tal oli häbi, sündis, mis sündis, wõidetuna ei tahtnud ta ennast sellele neile mitte näidata, neile, keda ta armastas.

„Ara küsi,“ wastas ta ja katsus naeratada.

„See on asi, mis ainult meestesse puutub, lihtne äriasi. Ta äritas mind. Nüüd on see ju mööda ja mina olen rahulik. Kahju oleks, kui ma selle mõttega sinu ja enese wahekorra ära rikkuksin. Ma ei ole sind kindrali aiapidust saadik enam näinud. Olid sa piduga rahul, täditütar?“

„Mis on meil nüüd piduga tegemist?“ ütles Edda wihaselt. „Ara pörka minu eest kõrwale, Paul, ja ära naera, kui ma sinu pärast mures olen. Kes peab sinu eest siis hoolitsema, kui seda sugulased ei wõi.“

„Oled sa minu pärast siis mures, Edda?“

„Oh, wäga. Ma olen sinu peale uhke. Kohe esimesel päewal, kui onu Adalbert minu kui waeselapse oma juure kutsus, rääkisid tema sõbrad sinust, sinu wõimisest ja sinu iseloomust kiitusega, imestusega. Ja mina igatsesin oma tublit tädipoega näha.“

„Ja kui sa mind nägid?“

„Ah sina! — Siis sain weel palju uhkemaks. Ei, see ei ole õige sõna. Mit ainult uhkeks. — Sina olid üks, Paul, isata ja emata, õeta, wennata, — üks nagu minagi.“

Neiu pööras kõrwale, ta häälest kadus kindlus. „Ja kui sa ka mees oled, tundmus on ometi sama.“

„Armas Edda!“

Pauli pilk lendas üle neiu walge suwekleidi, mille küljes paar musta shleifi meele tuletasid, et neiu waewalt kaheteistkümne kuu eest oma wiimse wenna, kes 25 aastat wana, oli kaotanud.

„Siis arwasin ma, et meie peaks ühte hoidma. Mina olen ka alati sinu eest seisnud, kui nad sinu kergemeele üle kirusid — mida ka juhtus. Sina ei tarwitse minu eest midagi warjata. Eks ole, Paul, seal on üks raha-asi ees? Jah, muidugi. Noortel on ikka raha-asjad ees. Seda tean ma omast kadunud wennast, kui tema alles elas. Sulle on raha tarwis Paul, ja onu Adalbert ei taha seda sulle anda.“

„Onu Adalbertil ei ole raha, Edda.“

„Ah, küll tal juba oleks. Tema on küllalt rikas. Aga see'p see õnnetus on muidu nii tublide meeste juures: hoiawad põhjasmõtetest kinni ja ei suuda siis inimesi enam näha, kuna inimesed ometi peasjad on. See on igal pool nii, igal pool.“

„Mu tark täditütreste! Ma ei teadnudki, et sinu silmad nii wihaselt wõiwad leekida.“

„Jah, ma olen onu Adalberti peale tige — sinu peale ka, et enda niisugusesse seisukorda oled saatnud. Aga et sa kord ju seal sees oled, siis pole aeg sind nüüd noomida. Onu Adalbert oleks pidanud sind aitama.“

„Peaks ta siis onupoeg Hansu lisaraha wõi sinu kaasawara ära kinkima?“

„Minu kaasawara? — Kui onu peaks olema midagi minu jaoks määranud, siis andku ta see sinule. — Heameelega.“

„Nii? Ja sina?“

„Oh, minust pole juttugi. Aga sina pead edasi saama. Pead saama selleks, kelleks nad sind kõik soowiwad. On sul muresid ja wõlgasid, siis ei saa sa edasi, need takistawad sind. Oh, kui mina sind wõiksin aidata!“ Ta mõtles natuke aega. „Jah, nii see wahest läheb. Oota silmapilk, Paul!“

„Kuhu sa lähed?“

„Onu Adalberti juure. Palun teda, et ta mu isa wäikese päranduse wälja annab.“

Paul kahmas neiu käest kinni ja tõmbas ta ükselt tagasi, nii karedasti, et see neile walu tegi.

„Ma ei luba sind, mind nõnda alandada.“ Wiha kerkis ta rinda. Ta oli küll kadunud, aga Edda ei tohtinud talle kerjusandi anda. Silmapilgu seisid nad waikides. Siis ütles Edda, kuna ta silmad pikkamisi pisaratega täitusid:

„Seda pole ma tõesti ära teeninud, Paul.“
See ei wistanud.

„Kui ma õiget sõnakuju ei leidnud, siis pane see minu ärewuse arwele. Alandada ei

tahtnud ma sind tõesti. Ja see ei olegi ka alandamine, kui sugulaselt see võetakse, millest tal kasu ei ole, kõige vähematki kasu. Minu koht on kloostriks. Kaasawara pole mul tarwis. Mina ei lähe iial mehele.“

Tüngen naeris lühidalt. Edda oli talle haiget teinud, ta süda oli täis kibedust, nii et see talle rõõmu tegi, et neiu sai haawata.

„Sina lähed mehele, kas doktor von Gerlachile või leitnant v. Schwarzenbergile või mõnele teisele. Sel päewal ei tohi sa mitte oma onupoja peale meelepahas või etteheitega mõelda.“

„Ei, ei!“ kordas neiu ägedasti.

Ta silmist walgatas tuli, missugust Paul weel polnud näinud. Paar sädet kargasid ka tema külge. Sellest tärkas talle korraka arusaamine. Ja äkki waikis ta wiha ja sulas pehmuks, iseäraliseks tundeks. Tasakesi, õrnasti küsis ta:

„Miks ei taha sa siis mehele minna, Edda?“

„Seilepärast —“

Äkki kustus kõik tuli neiu silmis. Ta wajus toolile ja pani käed põlvedele kokku.

„Miks haawad sa mind, kui mina sind tahan aidata?“ küsis ta ilma üleswaatamata. „Miks lükkad sa minu tagasi nagu wõõra, kellega sul midagi ühist ei ole? Mis ma sinult siis nõuan? Sa ei pruugi mind tänada, ei pruugi mind tähelegi panna. Ainult kui sa kord mäeharjal seisaksid ja inimesed waataks üles sinu poole ja imestaks sind, sest et sa omale maale paremat oskad anda kui teised, siis teeks see mulle rõõmu kaugel enesele ütelda: „Seal aitasid sina ka pisut kaasa!“ Miks ei taha sa mulle seda lubada? Mina ei ütle ju seda ka teiste kuuldes, ei ütle sullegi, waid ütlen seda ainult iseenesele. Siis teaksin ma ka, mis tarwis ma olen elanud. Oh, kui ma sind wõiksin aidata! Aga ma olen alles alaealine. Ja kui onu Adalbert ei ütleb, siis jääbki see ei eiks.“

Tüngen nõjatas tooli toe peal, kus neiu istus, ja ta pea wajus neiu longu langenud pea kohale. Kuna neiu oma tunnistuse awaldas, tundis Paul, nagu oleks neiu juustest ta südame soojus temale näkku õõgunud. Nagu joo wastus woogas talle rinda. Armastatud! Kõigist wigadest ja jõledustest hoolimata! Kõige pealt soojalt, omakasuta, põlewalt armastatud ühe puhta südamega neiu poolt, keda ta enese neiuidealiks pidas.

Ta wõttis neiu õlade ümbert kinni ja wajus põlwili.

„Nii armas olen ma sulle? — Edda! Edda! Ma seisn raske kaebtuse all. Mina ise kaeban enese peale. — sina mõistsid mu wabaks. Ei, mees, keda sina wõid armastada, pole kadunud! Edda, armas!“

Kohkudes püüdis neiu ennast ta käte wahelt wabastada. Kuid Paul ei lasknud teda lahti.

„Miks? Miks? Kas ei ütelnud sa ju ise, et meie kaks kokku kuulume?“

„Ei, ei! — Nii ma seda ei mõelnud, Paul, ei. Tundmata, waene neiu oleks sulle teel ainult takistuseks. Sinu naisel peab olema tutwust, sidemeid, rikkust —“

„Tal peab olema kuldne süda, mis mind, metsikut, kergemeelset inimest aukartusele äratub ja kinni peab teel, mis kõrgusele wiib — ja tal peab olema waprust ja suurmeelt ja kannatust — niisugust naist on mulle mu eluseltsiliseks tarwis! Niisugust nagu sina oled, Edda: Sa pead seda tundnud olema ju sest silmapilgust saadik, mil sa onu Adalberti majasse tulid ja siin minuga esimest korda kokku said. Jah, kõigest omast iimsüütusest hoolimata pidid sa seda tundma. Nüüd oled sa enda oma tunnistuse läbi minu kätte annud. Ja mina ei lase sind enam lahti. Mu seitsiline! Mu pruut! Mu naine!“

Ta tõmbas neiu oma rinnale, ja Edda wõttis kirglikult ta kaela ümbert kinni ning suudles teda jänuga, mis tal ju ammu olnud ja mida ta ei olnud rahuldada wõinud.

„Et sina mind armastad! Sina, sina! — Iial ei julenud ma niisugusest õnnest unistada. Aga ei, mina ei tohi hõisata. Sinul on mured, raskused, tõsised raskused!“

„Mina olen õnnelik. Sinuga tuleb mulle mu õnn jälle tagasi. Tänane päew on kõige wäärtuslikum minu elus.“

„Paul, peame aru.“

„Ei, oleme õndsad. Luba, et sind suudlen, mu armas. Korda mulle ikka ja ikka jälle, et mind armastad. Mina ei küsi nüüd midagi muud.“

„On see õige paha asi, mis sind ähwardab?“

„Ei, ei.“

„Paul, wannu mulle —“

„Jah, ma wannun, et sa mulle maailmas kõige armsam oled, et ma sind armastan, et ma armastan sinu juukseid, su silmi, su häält, et ma jälle iseennastki armastan, sest et sina mind armastad.“

„Sa ei pea mind petma, Paul. Kas tohin ma tõesti rahulik olla?“

„Üsna rahulik. Kel õnn nii käes on, nagu mul, see ei lase seda oma käest nii kergesti maha lüüa. Mitte mingisuguse hinna eest.“

Mis Tüngen kõneles, tuli tal südamest. Ta tundis, nagu oleks Edda armastus ta kõigest süüst lahti ostnud. Ta pidi elama, pidi! Ta pidi nüüd kõik takistused teelt kõrwaldama, pidi kõik ära wõitma, mis tal ees seisis.

(Järgneb.)

Nähtused.

(Paroodia.)

Läksin aga, läksin aga läbi linna tänawa,
Nägin mõnda uudist, minu silmad löid särama.
Elu on hulluks läinud, asjad uperkuuti,
Küll siin waja on anda kõigil nuuti.
Oh sa poiss, ega sa ei tea,
Kuidas sa nuudiga wõid wehelda pea!

Mamsel on külast tulnud eila alles linna,
Täna on ta loonud endal kunstlise rinna.
Kõnnib Wirus piiluwalt, otsib armujanti,
Paneb oma au ja süütust panti.
Oh sa poiss jne.

Koolipoiss on waewalt alles koolipingilt tulnud,
Aga juba armulahingutes olnud.
Seda tõendab hiigla noortemeeste saba,
Mis on linnas arsti ukse taga.
Oh sa poiss jne.

Asutawas Kogus algab waidlus wiina pärast.
Rahwas on tüdinenud juba sellest kärast;
Mõtleb: miks teete omal asjata piina?
Andke meile parem juba pooltoopi wiina!
Oh sa poiss jne.

Samogonni-Janka, see ärewil waatab
Aegu, mis tulemas, põnewil ootab . . .
Sest kui riik annab wälja monopooli,
Ega siis keegi enam samogonnist hooli!
Oh sa poiss jne.

Kus on suhkur? Suhkur kadus kõrraga ära.
Aga seal tõusis linnas kolestur kära;
Toitlussaksad suhkru müüsid salaja maha,
Teenisid mõnituhat „taskuraha“.
Oh sa poiss jne.

Torti ja kooki ei tohi nüüd müüa,
Aga nurga taga wõid neid küll süüa.
Keelu tagajärg on: nüüd maksa sa
Tordi ja kooigi eest doppelt hinda ka.
Oh sa poiss jne.

Waata, kuidas kukk muneb kullaseid mune,
Aga meie marga kurs on ikkagi nii tume, —
Juudid-spekulandid kursi allapoole lööwad,
Kuni meie marga oma nahka hoopis sööwad.
Oh sa poiss jne.

Praegu meil aetaks wäljamaalaste jahti:
„Wäljamaalased wälja!“ on kisa nüüd lahti,
Aga wäga wähe on neid, kes siit kaowad —
Suurem osa silmapaari wahela waowad.
Oh sa poiss jne.

Maaliit teeb kisa, lärmi ja kära:
„Sunniwõtmine tapab meid ära!“
Ürgitsedes püüab wõimu oma kätte saada,
Riiki ja rahwast meil segadusse a'ada.
Oh sa poiss jne.

Üllatawam uudis on kõrwale ja silmale:
Eesti naine toonud kaks neegripoissi ilmale.
Kawatus oli walged, kuid saatus rikkus plaani:

Kinkis meie riigile kaks musta „murijaani.“
Oh sa poiss jne.

Ega see weel wiimane uudis wõi olla —
Üllatusi suuremaid wõib palju weel tulla!
Ainult wähe ootame, weidi kaasa aitame,
Küll sis neid peagi oma wemblaga paitame:
Oh sa poiss jne. J. Kuulipilduja.

Bildife passiaandmisest.

Passitahtja on naissterahwas.

„Teie nimi?“

„Männit.“

— „Eesnimi?“

„Miina“

— „Isanimi?“

„Kõnõh, kirjuta nüüd bildite nina peale . . .
Ei ütle.“

„Palun, ärge wiitle asjata aega. Kudas on
teie isanimi?“

„Mis isanime teile tarwis on. . . Kas ma
weel wähe nimesid ütlesin! . . . Kas teate, kas mul
ongi isa“ . . .

„Niisugusel korral, kui te ei ütle, ei saa ma
teile passi kirjutada,“ sõnab sekretäär ja teeb liigu-
tuse, kui tahaks ta poolikirjutatud lehte eemale
tõugata.

Passitahtja hakkab äkki nutma.

„Teie olete üks häbemata inimene!“ Iriskab
ta siis kolmetanud sekretäärile näkku. „Teate küll,
et mul isa pole, aga nirute peale: kudas isanimi
on, kudas isanimi? . . . Kust mina tean, kudas ta
nimi on! . . .“

„Sekretäär on sest äkilisest pilkehooft ehmunud,
kuid tundes, et ta süü õige wäikene on, jääb ootama,
kunas see mõdda läheb ja küsib siis — wõimalikult
ettewaatlikult ja pehmelt:

„Sarnasel puhul peate em: nime teada andma.
Kudas on te ema nimi?“

„Mari.“

— „Mii sündinud olete?“

„Ma ei mäleta.“ . . .

„Pagan wõtaks neid naisi!“ uriseb sekretäär,
kuid kangesti taha, ja wõtob walla hingekirja-roa-
matu, et sealt seest passitahtja sündimisega üles
otida.

„Päidage, ei ole tarwis! . . . peatob teda pas-
sitahtja — „Mul tuli meelde“ . . .

„Kõh?“

„2-vel märtsil 1892. a.“

— „Olete abielus wõi mitte?“

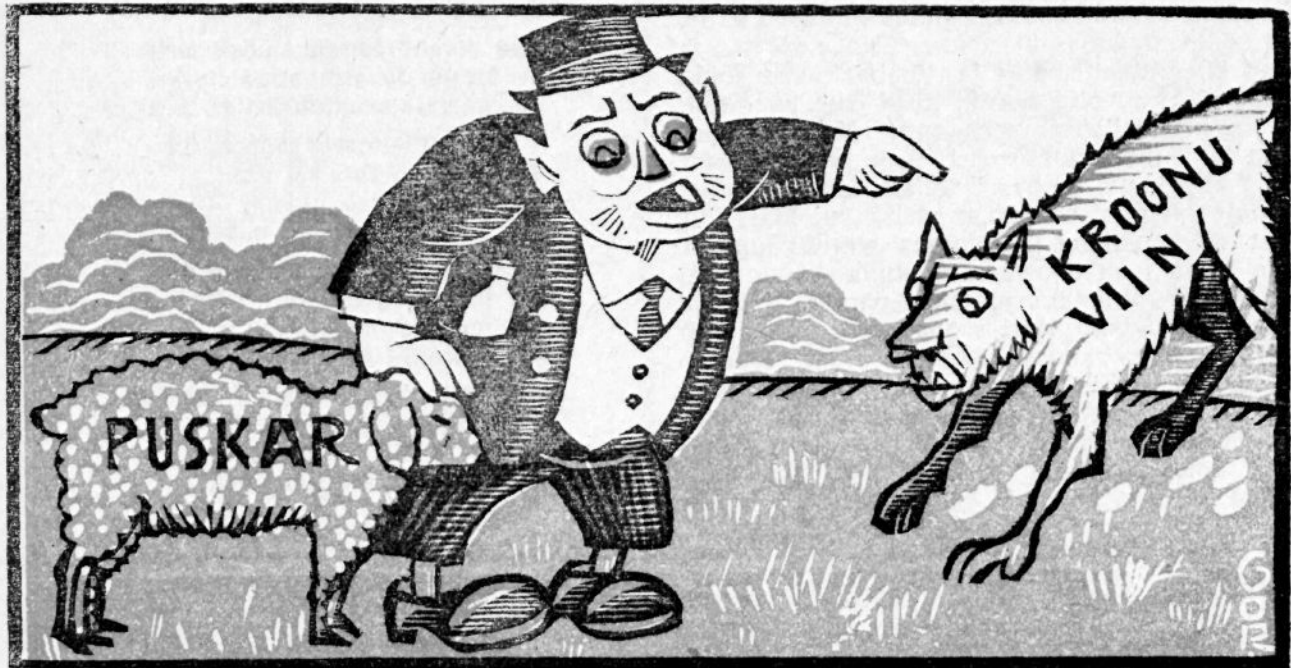
„Kõdite aga teil ta teada formis on!“ kärke-
tab passitahtja, kuid lisab siis ruttu: „ei ole.“

— „Lapsi alla 15 aasta on?“

Siin pahwat b passitahtja jällegi nutma.

„Kudas teil häbi ei ole aus t naissterahwas-
teotada! . . .“ nutsub ta süütuse pisaratega. „Kust
weerennist te arwate siis minu õige wõistatunud
olewat?“ . . .

Keeluseadus.

Karsklane: „Rahwas, karjuge oma häältega see elukas surnuks, muidu pistab selle wäeti tallekese pintsllisseo!

Sekretäär näeb, et sel daamil filmid väga wesi toha pool on, ning ka, et tema ülesastumistega kui paratamatusega leppida tuleb; küsis siis — nii jonnit pärast:

„Täheand: ei o'le?“

„E — ei . . . ilka on . . . üts igawene poisi-põnn“ . . . —

Kui ta see passitahtja p'ssiga lahtub, l' skub sekretäär seljalt toolite ja mõmises, toonil, mille heasoowlikkuse juures väga k'helda wõib:

„Et kurst selle, kellele esimisenä pähe tuli passidekirjutamist wallasetretäärde kaela määrda, enese siia loots, naistele passisid kirjutama!“ . . .

Wäljas trehw' b passisaajat seltsiline.

„Said pass'i lätte?“

„Kah“

„Mis ta sinna siis kirjutas ka?“

„Oh, ta, kuriwain, nuris kõil peenikeselt järele. . . Aga ei tea, kust ta sedagi teadis, et mul see poisi-põnn on? . . . Ma t'htsin küll warjata, aga kohe, kuramus, küts!“

„Koh, ju mõni üles kaebas“ . . .

„Ega tea ähti! . . . Aga wan dušega sain teada ilka petta: terwelt wiis a stat ütlesin wähem, kui õigus“ . . .

A. Salulay.

Imelik.

— Kui ruttu need lapsed küll kašiwawad! .
Meie oleme sinuga abielus ainult kolm aastat, ja
Julu on juba wiieaastane. W-er.

Kewade pohmelus

(Räimelinna poes).

Õõhn, linnud „Paades“ meeli lummasiwad,

Wees, õhus armu säased summasiwad —

Kõit kodust — talweneest — pögenewad,

Alleedel sila-sinna jõgenewad.

Siin armu endist ühed jahutawad;

Ka armud uued keewad, wahutawad.

Nii mõnigi on joobund, pimestatud

Ka kadestest pilgat, imestatud.

Siin neidki, kellel armupuudus weaks:

Ei lõhnad, lilled tee neid armuwiija seaks.

Kuid neid, kui karsklasi on wähe, wähe —

Suurt hulka walwab armastuse mähe.

Kuis põsed noored laialt punetawad!

Kõit roojused sin hinged unetawad.

Waid Rääma von ei tunde wärgist hooli

Ring ainult „paksu“ poole sihib nooli . . .

Kas patt, et pole kaajas oma naifi?

(Hää wahetada neid, kui kelgu aifi . . .)

Serwitilil wöeral sülla keelat õuna —

See me ste wajadus, kui „pruntost“, lõuna . . .

Ju endale nad leidwad daami soodsa,

Nii paendurwa kui uss, antiif ja moodsa:

Ta filmad sula tuld waid pillutawad

Ja pitfi lained t'esid fillutawad;

Suu wöluw, nagu noorelt lauged rannad

Ring kõrwad, nagu W-ene pastla kannad . . .

Nii õõhe joowastuses „ulataffe“

Ja tummalt wiimaks ühte sulataffe . . .

Rõmu Rõngas.

Sõdurite keskel.

Liinil saavad sõdurid jõulukingitused kätte. Mart sai paar willaseid sokke. Kohe wiskas ta wanad jalanartsud metsa ja tõmbas uued sokid jalga. Waewalt olid Mardil jalad jälle kängitud, kui käsk edasiliikumiseks anti. Mõne minuti pärast olid kõik juba reas. Oli waja kõrwalseiswa külla, mis umbes 5 wersta eemal, minna. Waewalt oli pool wersta mindud, kui Mart lõikawat walu parema jala suures warbas tunneb. Walu läheb ikka terawamaks kuna käiku weel kiirendakse. Wiimaks jõutakse pärale. Hirmsa sõimamisega kisub Mart saapa maha ja märkab kohe, et sokis midagi kondilist on. Kümne kuradiga kisub ta ka soki maha; warwas juba werine. Wihane Mart ajab närwilikult käe sokki, et hirmust piinajat päewawalgele tuua. Tõmbabki kohe papitüki wälja, millel kirjutud: „Nende sokkide kandjale soowin kõige paremat. Marie Roosiois.“

Reamees palub ülemalt luba puhkusele sõita, sest õde olla raskesti haige.

Paari päewa pärast kutsub ohwitser ta omä juure ja ütleb na pool pilkawal toonil: „Armas sõber, ma arwan, mul on roodus üks luiskaja; ma küsisin nimelt järele, teie õde ei olegi nii raskesti haige.“

„Herra leitnant,“ ütleb sõdur, „siis on meil aga kaks luiskajat roodus, sest minul ei olegi õde.“

Eesliini walwetõkke telefonistid ajawad sageli telefoni kaudu omawahel juttu, sealjuures lõbusalt nalja heites.

Ühel päewal aga tuleb polguülem ja soowib telefoni läbi rääki.

„Siin polkownik K.“ hüüab ta telefoni. Teiselt postilt wastab telefonist: „Pole sinu nägu!“

Leitnant Luts õkitas wäga. Ühel päewal räägib ta setuga, kes alles esimest päewa teenistuses. Setu, mõeldes, et sõjawäes ikka punkti-pealt nii peab olema kui ohwitser, hakkab ka õkitama. Ohwitser, kes selle peale hirmsasti wihastab, saadab mehe osatlemise eest paariks päewaks peawahti. Setu, karistuse põhjust mitte teades, jõudis wiimati otsusele, et peab ikka otse teistmoodi tegema kui ohwitser.

Kord läheb ta ameti asjus leitnandi juure kantselisse. Nähes, et ohwitser wabalt laua ääres seisab, istub setu kohe toolile ja paneb käe kõrwa ääre. Ohwitser, hirmsas wihas, tahab setule wastu kõrwu anda, lööb aga mööda.

„Oot, oot,“ mõtleb setu ja annab leitnandile wastu pead, „tema löi mööda, mina pean tähendab teistmoodi tegema.“ — Mars. —

Tont wõtku kenu kewadeid! . .

Õdit ülistawad kewadet,
kus nõrgub lumest mudast wett
ja lattuwan tånaw poriga
ja mustaks muutub walge maa.

Õdit ülistawad walgeid õid,
kus hõbetab kuu poriteid.
Õit õnnistawad lindusi,
kui head need teefid midagi! . . .

Ei õnnista ma walgeid õid . .
Et suft jõõts küll õit neid!
Ei kewadet ma ülista,
õit pörgulised temaga! — — —

Mind weetles korra kulne õõ,
kui lõppes ära päine töõ.
Ma jalutasin puiessteel,
täis luulelisi mõtteid meel.

Seal nägin neiu lõbusat. . .
Me kohe ta'ga tuttawad . . .
Eiis istufime pingile
ja andufime luulele.

Oh taewa mõlwi! säraw kuu! . . .
oh pimeduses mustaw puu! . . .
Oh, oh. . . ah, ah. . . see nii, see nii . . .
Oh, oh. . . ah, ah. . . nii edasi.

Nii kenu kuin: õi siis näis!
(Teab tont, mis leerles meie päis!)
Tund kadus tunni järele,
weel istufime pingil me.

Ma küsisin: „õrn neiu!
kas muju mulle annate?“
Ja et ei wastu rääkind ta,
ma mõistfin seba lubana. . .

— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —

Tont sõõgu kenu kewadeid
ja õit kes weel liitwad neid! . . .
Tont wõtku kewadisi õid!
Tont wõtku õit puiessteid! . . .

Ed. Jroonia.

Pärnu nurk.

Pärnu nahksilda lastakse tänawu „jamp-sida:“ ei wõetagi asjata kulu tegemiseks jääminekuks pealt ära, waid rändab see läbi „klapi,“ nagu 86 tuhat marka sillarentigi.

Alewi toitlusaptegis müüakse odawalt põrandapühkmeid, 25 mk. puud. — Sealsamas tarwitakse õpipoissi, kes kaaluga tässamist ära õppida soowib. — Wemmal.

Päewakaja.

Üks prouake sai endale
kaks musta neegri-last,
see kõmu tõi ja wahtu löi,
et wäsi kuulamast.
Küll warsti mõni prouake
toob kirjud ilmale!
Sestsaadik on küllalt,
see asi liiga hull!

Kuld juba teel on praegu weel
nii mtu miljoni.
Kord saime jao, siis jälle jao,
ja üle loeti.
Nüüd aga hüüab Wenemaa,
sest nõutud kuld meil käes:
sestsaadik on küllalt,
ei enam krossi näe!

Linn jagab nüüd — ei ole süüd!
meil tshekileiwakest.
Kes tahab, see saab leiwale
weel lisaks rukkikest.
Näe, leiwaküpsetaja siin
wõib öelda korraga:
sastsaadik on küllalt,
söö kõlkaid edasi!

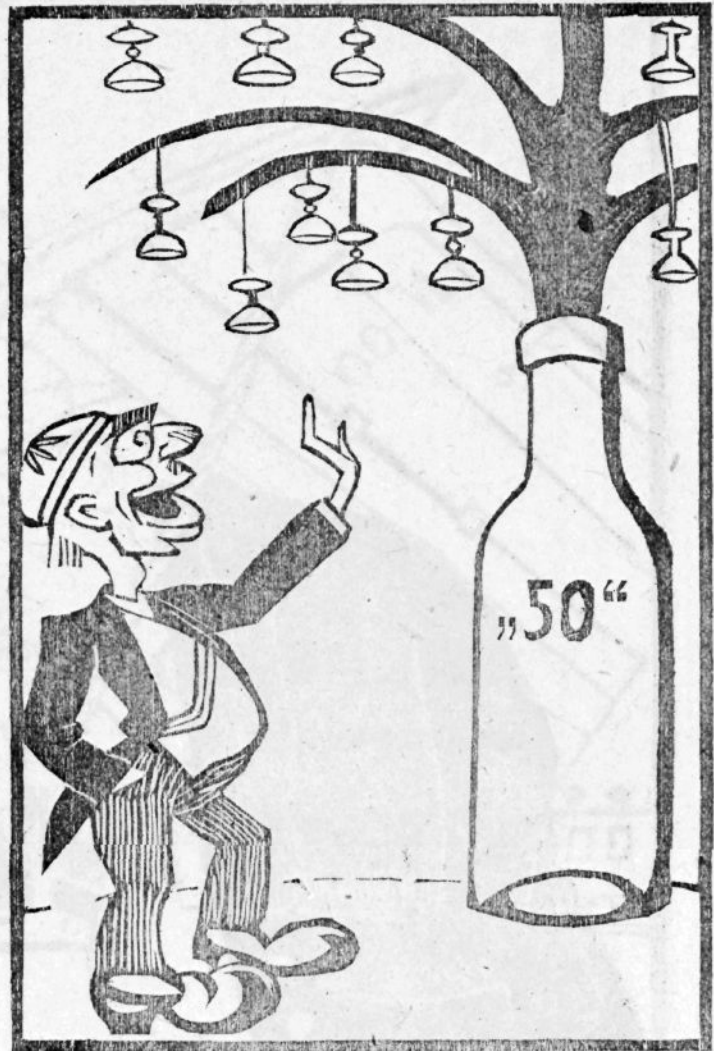
Kui maale läks meil iga saks
puid metsa raiuma,
see oli töö, mis üle öö
ei saanud walmida.
Ent Wene walge ohwitser
ei tahtnud teha tööd:
sestsaadik on küllalt,
las' tshuhna orjata.

Igapäew loen lehest ma:
wõiduloosid hulgana
wälja loositud on juba
ja neid wäljamaksta luba.
Mina olen üpris kurb
nagu kidu lepa urb.
Ei ma wõitnud põrmugi —
ma ei ostnud ühtegi!

Kui aasta eest sa suhkrukest
kord ette tellisid,
siis öeldi sul, et tulekul
on suhkruaewasid.
Kuid waata, näe, ei suhkur käe
sul pole praegugi:
sestsaadik on küllalt,
weel oota aastat wiis!

Eks tehtakse nüüd rohkeste
me Eestis karskustööd,

„Alma mater puscarius“.

Eesti üliõpilane: „Kaswa ja kosu ja kanna palju
neid rohelist wiinamarju, mis isegi rebaste suud wett jooksma
panewad!“

kuid külas weel on kõige eel
ju puskar, päewad, ööd.
Ei aita keeluseadus siin,
ei monopool, ei wiin . . .
Sestsaadik on küllalt,
ja karskusel on lõpp.

Teatritel on kewadel
lõpp warstigi ju käe.
Linn lõbuta jääb korraga,
ei enam janti näe.
Kui keegi tahaks naisega
teatrit teha weel —
sestsaadik on küllalt,
nüüd algab puhkeaeg!

Oswi.

„Bagash“.

„Kuhu sa selle putkaga lähed? . . . Lyoni ilmalaadale või?“
 „Mina ikka oma naljaga!“ Ma sõidan Tamsalust Paide. Kas sa ei tea, et sellel teel kusagil niisugast „ametikohta“ ei ole . . . Pead hädaga kaasas kandma, pealegi kui su siseministerium linna „seegi-letwa“ tagajärjel kriisist teeb!“

Teo-orjad ja praktitud.

(Seletus loomaaias publikumile).

Täna näitan teile teo-orjast ja müün praktitud. Teo orjad on olemas igitavanast ajast, aga kuna meie aeg sõna tõsisel mõttes puhta kuld uuri järele läib, siis on ka teo orjus moderniseerunud ja kuna meie elisid mõisa põllul piitsatähe all selga küürutamisab, töötavad moodisab teo orjad igal põllul,

olgu see kirjanuse-, korjanuse või kurjanuse põllul p nihänna tähe all, nii et p a süitseb ja aurab otfas, olgu siis samakõnni või puhta kroonu piirituse aur. Ja see aur on kangem tollest, mis wanast Hellani-maal Delphis maa sisemusest tules kolmejalgsel pääl istuwale naispreestrile pähe hakkas ja teda nii wadalale langetas, et ta koguni end ära unustades prohweiti wiifil ennust-lemas ürgas. Sarnasid auramisil kuuleme ka meie wäitjes Eestis ettetulewat

Usumäratsejad.

Wisnapuu, Barbarus, Roht: „Maha pjedestaldelt mütilised ebajumalad! . . . Elagu meie uus idolwärske lendawa ja roomawa sea sõnnik!“

ja Eõremaa uurimiste järele mitte maapõuest, waid meie näisüliõpilasest: sifemust si ja need aurud ajawad ka teda D. l. õht püütia lombel ennuõtelema. Jätame nüüd see wäitene kõrwailkail ja pöörame tagasi peasteel. Kuna meie esiljade tööst ruttu, odra, nisu, kaera, erne, ka, lääts, kartuli ja kanepinurmed liites kõnelesid, kõnel h moodsa teoorja tööst kuru, puru, turu ja uruleht. Neg ruttab edasi kute sammul ja kirbu rammul ja kõige suurem Eedis on wälja mõtelnud põõsub, mida toas, kapis, ahju pääl, sulaskäres wõib kanda ja isegi wõõtitasku ära peita. Du

hõlpsam ja komfortabeelsem igatahes, kui poriste pastald-ga komberdates wiitsa wibutada ja hõlida: „Näi Kõist ja Punu was pääl . . .“ Ja leiwa sühtes ei tuleta moodsad teo orjad enam millaski meelde neljandat palwet. Nad ei otsi ka riiki, waid sed, mis pääleegi peab antama; nad lõõwad tõrusid ja songiwad alles tamme juured. Neil on kõil a la ja Sumai Allah. Aga miks seda nii pikalt seletada: Orjad lähewad puuris rahutumaks. Aga läheme päewatorra teise punkti juur.

Prakk titub on kraam, mida Ulenstelegi

Rooma teel ei usaldanud müüma hakata, ehk nad küll igapäevases elus möödapääsemata tarvilitud. Tuleb nendega küll üles tõmmata ei saa, aga fiiski on hind, mis nende eest hangeldajad nõuavad, niisugune, et südame võib pööritama panna ja kui keegi armab, et sarnasel lool neid hoopis ostmata võib jätta, siis ei ole rängasti: kui neid pärast hinnata hakkab saama, tuleb see palju kallim maksma. Vanem austatud publikumile mõned praktilised etteproovid asjaseletuseks ette. Need on:

1) Ära nimeta igat kanawarwaste omanikku kanaks, ega konnafilmade peremeest konnaks.

2) Sel roosihaiigus on, ei falli, et teda roosi-puuks häälitakse.

3) Ökitaaja pole veel ökonomist, ega mõkitaaja mõlder.

4) Ülle mulgile „rawintola“ ja hoiä oma nahl, kui ta kraawist tola ei l i a : Wõib ise kraawi lennata.

Pääle nende on mul veel palju muud sorte praktilisi ettepanekuid. Sel tahtmine osta, võib seda kobe siinjasamas teha, ehk ka järgmise aadressi järele tellida: Lapland, Kapland, Tartarara-Bumbia, Krambambuli ja Kolumbia. Austusega Kraf-Kraf-Katarr-f.

Rahwahäaletamine.

(Suur eludraama. Estoonia II film).

Gort.

Ma olen näinud inimesi, kes oma toaletiga mingil tingimisel tärgi kriisklast meeli ei tuleta, kuid kes igal reedel kull pool koin ja ka teistel uue ja wana kalendri päivil tõendawad, et Jaowa saar olla Borneo saar ja Kihnu saarel kasvada kask-kümmend neli kuluruusi puud ja hobueeslid olla ainult emast sugu — aga neist härradest ei tahtnud ma praegu pikemalt jutustada waid mul oli mõte ühte wäikest paarisaja meetrilist pilditelt alkoholi teeluseaduse rahwahäaletamisest tuua.

Geelpool olijad palun istuda! . . . Teie pilet? Kolmas plats! . . . Olge lahked astuge edasi! . . . Palun mitte suitsetada! . . . Orlester; leinamars! Nii siis — ma algan!

Bealkiri.

1) Karstlane Wörnits „on“ kulda fant et algtool rahwa d r w i s t w ä g a p a h a f e t s (teeb) ja ta on! otsufets panna Rahwahäaletamist korra saada, et selle; wahaduse wasta wõimelda ja teda wõida.

Адинъ тселовіекъ изъ крепостій Карсъ полутсилъ себе на память тсто сороковка монополь некароссѣи онъ, Котсетъ, тсто, Наротъ, пыль, на, іево, сторона, и, (теелаль), сламаль, водка, пугылка. . .

P i l t.

Maantee. Maantee käänatul talumaja. Wajä ufje ees pillub pisike pois nägu busunuga seapõrjastele palawaid kartulaid lõugade wahelä Maan-

teeb mööda tuleb pori surmates harilik meesterahwas. Tal on kōit tahtud pub lib täis ja taenlas alltrija lehed. Ta wisab karste pilgu ed-la sibis üle pōr-faste ja palawate kartulate ja astub tallu.

Bealkiri.

2) Karstlane Wörnits teeb otja ja algusb Rahwahäaletamisega ühes talupoja malahtuas.

Карсклянецъ теелаіетъ натсало народнымъ колосомъ въ адинъ томъ на деревнясына комната.

P i l t.

Talutamber. Ahju peal lehab keskealine wõidunud habemega mees kirwes käes ja pōrnitseb fil-mipilgutamata kiwi praowahale, kus kah-kümnewite aastane kilt laulu jorutab. Ilkfest astub harilik meest-rahwas sisse.

„Tere, mõsjo, ses suhtes!“

„Tere, jumaleme!“

„Kas olete poolt wõid wastu ses suhtes!“

„Ah, mina ilka wõid? . . . Ilka wastu, karts ja põmm! Ta waenlaselere ei anna minutitki hingerahu muud kui wõistab kulgata kõrwa ääres, nagu igawene juuditkabi, muud ei mõista ütelda. Kus ja niisuguse mõrtsuka poolt wõid olla?“

„Mitte sellist ei ole jutt, wabariigi aus koda-nik. Olet- ekimud küsimuse suhtes. Ma ei räägi mitte mainitud kulgist waid kroonuwiinast!“

„Ah wõid kroonuwiinast! Kas ilka hakkawad teist wälja jagama? . . . Sellega wõid ilma? . . .“

„Jah, kawatus on olemas seda pōrgu kihwt miltigile lasta ses suhtes. Kuid mainitud samm oleks ksendaw kuritegu puhtaripruulus see tähendab, rahwa wastu, ses suhtes!“

„Se on pōrgu mæng, ütlen ma teile!“

„Et tea näüd . . . jälle sesamane. . .“

„Te kahtlete? Olge lahked, siin on pudel — rüübate! . . . Siis tunn te!“

Bealkiri.

Karstlane Wörnits annap? Tallupoiale juua pastari ja sammukonne ja ka kroonuwiina et see, Wõits tulla ühe lenda otja peale, , kas on see hia wai halp ja mis moodi ta terwis- peale ümber läib.

Карсклянецъ таеть деревянный сыну паспортъ на казенны виноваатъ такъ сто он можед ити на адинъ канецъ и пасматреть как ету хоодит кругом наъ здаровіеъ,

P i l t.

Talumees wõtab pudeli ja rüügab.

„Hum. . . Polegi waga wiga? . . . Mis see siis on — see sekimiin wõid?“

„Et ole — see on seige puhtar! . . . Nagu kōit muud alkohoolilised joogid mõrub see ses sulles ni sama kihwtiselt inimese organismuse peale! Noh, mis te ütlete mainitud suhtes?“

„Mis ja näüd na kähku seal ütelda tead?“

„Mis suur organismus wõid suhtes sel maas-inimesel on, et ta jalapealt aru saab? . . . Et ma saa na waga suurt aru ühti!“

"Ha! Aga, wot, rüübale siit, siis tunn-te juba mainitud suhtes!"

Talumees rüütab.

"Noh, kas tunnete?"

"Jah ma itka tunnen, et nagu hakkaks itka läredamini päh, kui see esimene wed lit. . . Mis see siis on — mõni teine sort wõi?"

"See on samagonn — seebikivi kihwt mainitud suhtes!"

"Waata ligundit, sellepärast on ka nii kõr: teine . . . Jah, eks see seebikivi ole lange küll. Nää, mu wanaeibel põletas jalapätad ära nii et were forin taga!"

"Noh, mis te selle kohta ütlete?"

"Mis sa seal tead ütelda? Eks ta ole itka tugewam kui paljas wõi!"

"Ha! Aga katsuge seda! . . . Kõle kihwt mainitud suhtes!"

Talumees joob

"Wupp . . . õks . . .!"

"Noh, kudas on? . . . See on nüüd see kroonu wiin!"

"Di jah! . . . Kõhe nähe itka et kroonu asi! Põletab nii kui, otumaadi plüssi tuli! . . . Ja, see on itka üts tikt mis riit! . . . See lööb kōit püs-tarid ja samagonnid üle!"

"Noh, kas hääletate poolt wõi wastu, ses mainitud suhtes?"

"Noh, kas hääletate poolt wõi wastu, ses mainitud suhtes?"

"No, kus sa nüüd nii kōhtu sellest totku saad? Andke ette ma rüüpan weel korra!"

"Noh? . . ."

"Andke õige sest teisest pubelikt kah?"

"Noh?" . . .

"Dobale, ma wōtan õige seda kolmat sorti ka ühe lõuatäie!"

"Noh?"

"Kus sa nüüd . . . õks . . . jälle . . . nii ruttu . . . jälle . . . aru saad . . . jōlle . . . õks . . . andke õige ma . . . wōtan . . . õks . . . weel ühe . . . õks . . . suuntäie . . ."

Bealliri.

Talumees joob kolm nädalit ühte järgi ööd ja päewad need wiinab, sest! tallumehe mõistus on kōba (ja) (ta) (ei) jōua nii ruttu otapeale kas on, see, kihwt, wai, mis, nauding, see on. Wiimaks wiiskab tallumees wedro wälja oma lehe seft.

Деревянный тселовекъ поет три недели адинъ прадалсеніе? водка патаму сто ево паниманіе крепка. После онъ просаіет ведро ись делосложеніе вонъ.

Pilt.

Talukammer on pubelik täis, koikas lamab tallumees nagu ülesturjunud ja finine.

Harilik meesterahwas lasseb weel korra pilgu üle tühjade pubelike ja koikas lamawa mehe tursunud pale libiseda ja astub uksest wälja.

"Seidib paraja aja lõrwade pea alla panemiseks! . . . Ugst häälest jälle ilma mainitud suhtes!"

Bealliri.

Õõp?

Канетс!

Homme algab teine II seeria innad ärilistud ja pshapääw direktori toluõhtu uue eestlamaga.

Завтра втaroй зeeria а в прасник пеневист дилехтора.

Kiinu teader „Maha Wiin.“

Кину театиръ „Талой Винъ.“

Koogi-monopool.

Meil Tall'ima linnawalitsusel on ammu olnud kawatsusel nüüd ära keelba koogid, torbid ja magusained wõtmed sordid. Kui enne tegi häwa äri me wäike kaupmees — ära päri, ja tunne kaasa temale kui poeg wast oma emale. Sest kool on tarwis tingimata — see selge wastuwai-lemata ja tähtis otsetui kultuur, mis järel igatsus on juur. Kanäe, ja käisid ennewanast wast kohwimajas preiliga, end löbustasid toiduga, ees auras praad, mis tehtud kanast. Ja lõpuls ära tellisid ja shololaadi, tortisid. Oh, trewas, ätle mulle ise, mis antud kasu imelise, et keegi enam kohwimajas ei tohi käia wabas ajas! kuid hädaõht ka siin on wäljas. Me rahwas kanges koogi-näljas! Nii tōhtaks seda kaupa nõnda, kus juba katsutud nii mõnda ja ilmub koogi-samagonn, mis uudis jälle Gestis on. Nää, keeldub kool, ja kõhe platsis (nii loed warsti Meie Matsis) on „alkäe“ tehtud magus sööt. Kes teab, kus asub selle sööt! siin, riit, ja aga teadma peatsid, et selle samagonniga wõid julgelt sisse luktuda. Sa endal kasu küllalt saatsid, kui wõtlesid, et pole peatust, ja walmistatsid keeluseadust ehk wāhemalt, et monopool on koogi asjus igal pool. Siis tohib riit weel teha kooke. Sest tuleks kena, odaw looke, mis sestwalt rahwa mäluse — jääb — kroonuwilna lõrwale!

Dswi.

Sunnitöölised.

Riia Wene leht kirjutab, et eestlased Wene walgetega nagu sunnitöölisega ümber käia

Wenelaste rahwustunnet kagitawad eestlased sellega, et nad wenelasi sunniwad oma talle auru sees tapma.

Siis sunniwad nad wenelast korralikult oma thu puhastama ja saunas käima.

Bursui käsud proletaarlasele.

- 1) Joofse perem h kästu kui lo r, olgu sul loera põli. aga ära tee loera, ega ära haugu oma peremehel wastu kui lo r.
- 2) Tee tööd kui härg, äa härjalaudas, aga ära läi nagu witepaari härgadega ega ära mbirga härja kombel.
- 3) Ära puise kui pull, waid ole oma isandale sugupallits, kes tema orjalarja rohkeandab, kui tal isiklikult raske seda tarwilisel mõõdul toimetada.
- 4) Lase lapsa ennaft nagu lehm, anna tappa omad wakkab, aga ära lääna lehmaga magama, kui peremehel meel sinuga midagi õendada on.
- 5) Olgu sul hobuse kannatus, kassi isa, aga ole wait kui hür oma isanda ees.
- 6) Sigadega magama, kanadega älesse. Sõselgi maga kui jänes lahtisie filmadega.
- 7) Woodi kui tigu, woodisti kui kirp, nurme kui nirk.
- 8) Die tugew kui taru, waga kui tallele, lase niita ennaft nagu lammas, sugune kui siga, joofse oma eluga kui oraw ratta s es, räägi pere-

mehe sõnu järele kui papagoi, naera ainult seda, mis talurahwas naerawad ja rooma nende es kui ussifene põrmus. Mõtetelugeja.

Kuidas teretada.

Plekitõbe tõttu ei soowitata praegu kätt-pidi teretamist.
Kuidas siis teretada?
Hiinamaal küsib sõber sõbralt, tänawal wastu tulles:
„Oled täna juba riisi söönud?“
Meil wõiks küsida:
„Oled wõidulaenu ostnud? ehk: „Oled hagana-sõklaid söönud?“
Aga see on juba päewakorralt ära. Parem, kui nõnda teretada:
„Noh, brat, oled täna keeluseaduse terwi-seks tipsu wõtnud?“
Oswi.

Sunnitöölised.

Siis ei luba nad wenelast omi igapäewasi asju ma-
gamiseruumis ehk wood's toimetada, waid sunniwad
teda selle tarwis ehitatud putkat tarwitama.

Wenelaste liikumise ja ahesemääramise wabadust
kitsendawad nad sellega, et nad wenelast, kellel kolmanda
klassi pilet, teises klassis sõita ei luba, waid sunniwad
kolmandasse klassi asuma.

Öde.

— halastaja ja armuline . . .

Pilt sõda õdesid nii mitu meile ehtlenud,
Nii mitu ristid purnast meie südant „närid“;
Neis w-sab-s m'e, nagu lüüd, tehti p-situnud,
Neist p-sist armupalgaks wahel lihapiina pärind . . .
Ent siiski joobawad neid nãhes meie weri sihbrid
Ja wõimud salad awawad meil armu pöörad, sihbrid.

See, kellest jutt, wist Piileami eeslist oli noorem.
Kuid „ehitus“ see wajas ammu rutulist remonti:
Suu wajas hambaid, küüned — kirwest; raswa
mõni loorem.

Juut seebiwaabertant wõis saada, samati ka konti.
Ka raiu tahtsid karwad lõualt, krohwi não praod,
Ning tandi wastu peeta läbi juurste luitund saod.
Et ette soanud wõtta tema siiski „parandusi“:
Kuid pagon. kannuks häwitasid enamki weel wana!
Ent palge ette malgus talle kirge, warandusi. . .
Sel ajal Petrograadi all armee, kui pääta lana
Ju hiilis laialt, kui nãlgund lare kori rabas —
Sest . . . shwitserid seitsid Narwas pitas armu sabas.

J. Hõbelajst.

Mõttewullid.

— Inimeist wõib kahte jalku jagada: ühed
sõidawad ratsa, teistega sõidetakse ratsa. Onnelikud
on need, kes endid jãrdawalt sadulas mõistawad
hoiba.

— Kui kãrnatajad ja roomajad „õunde“ mõjul
oma eesmärgile jõuawad, siis on „konn künka
otšas.“

— See kes ei ole haawata saanud, naerab
t ise armide üle.

— Ära liig sagedasti teistelt teed küsi, muudu
jõuab liig hiija eesmärgile.

— Walitsus on purjed, rahwas tuul, riid
laew ja oeg meri — kuid mitte igas riigis.

— Et leidu niisugust inimest, kes mitte mõnes
asjas t ise õpetaja ei wõiks olla.

— Enne sõdi wait ja ei tehtud midagi, nãüb
rãgitalse palju ja ei tehta ka midagi.

— Etu kurbmãngudel on sagedasti halwad
ette liti-jad põhjusels.

— Kontrakt on prahtkide kogu, millele kats
ausat inimest alla on kirjutatud, k's ütsteist telmi-
dels peavad Laasi Emmi.

Wäikesed maa ja mere pildid.

(Kirjutused esitavad uut kirjanduslist woolu á la
Richard Kochhchhchh).

R a e w i k u t e s .

— Meie istusime kaewikutes. Weikesed mõ-
nusad toad, kus meie warju olime leidnud, kannata-
sivad komforti puuduse all. Weewärgisti mett ei
tulnud, ufjehoibja oli toores ja jäme ning ufjel-
lad rikkis. . . Kuid niisugusel raske ajal tuli k e-
wikutes weikeste toatongi eest kallist hinda maksta.

Kõik meie diivis, wiis-kuus inimest, afus ühes
ruumis. Meie wastus seisis mitmetuhandine rühm
punafeid soldatist, lõhlesid traattõkled, kusagil wälja
peal hullusid ringi weealused paadid ja oli õudne.

Suits wõttis kätte kuulitaski ja mõtles: —
Mit meeldiw asi, kaunistud maalidega, ja wõib nii-
suguseid häwitustõid teha. . . Kui imelik on sõda. .

Wärtsufid laskeaugud, saates tulbpuhkawaid
tantfuid.

— Tarwis lastma minna, — ütles merewäe
kindralstaabi noorema lipniku kohustetäitja kannus,
tuppa astudes, — hommikul tõid poisid supikatelde
juitsu warjus meie seitsmeteiskümne meetrilised seijas
kohale.

Nah astusid wabale õhule. Schrapnell, täide-
tud gaasipommidega, oli ühes Amerika seareki toosi-
dega wirna seatud.

— Webage hundihaugud lähemale, — kaman-
das kapral ise, juuresõltes wahutamal autol.

Kindral tõstis käe kõrwale ääre ja puistas pü-
srohtu kuulipildujasse. Kusagil wenelaste pool
lõlask pauk.

Suits nägi selgesti, et lendab pomm. See
oli wäike olemus, millest suitsu wälja ajas.

— Tarwis traattõlle taha astuda, — mõtles
Suits, kuid ajas enese siis sirgu ja hakkas mõtlema.
Pomm lendas.

Suits tormas alla kirjutuslaua juure ja wis-
kas warisewal käel telegrammi paberile.

— Armas Diisi, jumalaga.

Pomm lendas.

Suits astus uuesti ülesse.

— Warsti jõuab siia, herra intendant, —
hääbis ratsafapõdr, suurtükki laadides.

Hirmsa karjatusega, täis sübantiõhestawat
ahastust, lingles pomm maa sisse.

Suits oli päästetud. Pommi kild, tema juure
lennates, purunes tolmuks, sattudes wastu pahema
külje taskut.

Suits wõttis paberid taskust wälja: seal oli
Diisi pilt.

W. er.

M e r e l .

. . . Eskadroon traalerissi tormas lahingu.
Ges wuras Hagmani transport, juhitud autojuhi
M. N. pooit.

— Hoidke kiilwaatri, — mõirgas admiral,
awades soomustorni akent laheteiskümme gramai-
liste suurtükidega, — laste soomuslaewa mastid
purust!

Suur miinilaew, warjates oma terasest terega
hiilgla transporti, saatis desj nti waenlase luupide
pale.

Vend sid, kusagil õhus lõhledes, püstitaulid.

— Meie lig'neb weealune paat, admiral, —
teatas lipun'es mastist, — waja tõid lorda panna.

— Kus teie nägite teda? — küsis närwiliselt
admiral.

— Kas teie siis ei näe? — ütles see, ula-
tades admiralile waaterak'iti. — Näete, kus weest
rasked suurtükid wahiwad!

— Ta wõtab meid blokaadiga. . . Mis teha?!

Miin plärtsatas raskelt wastu lipuwarrast.

— Admiral! pool soomuslaewa on weel alla
kadunud!

— Aga minul on weel teine pool. . . Tõu-
mate püstirohutambri rannapatar id wälja ja awage
tuli weealuse paadi pihta. . .

Kusagil läks kiilwaaterkolonnis miinipaat
mõõda.

Meri hõõbis saladust.

W. er.

* * w ä e r i n n a l .

Need oliwad rannawalwuriid Tarwastust. Pet-
seri mägede kosutam õht oli nende pruunid näod
punetama pannud ja wõimata oli neis inimestes
lõplasi ära tunda, kes hiljuti Räärda kinos Porilaste
marssi oliwad tantfinud.

— Leitnant Heinapuu, — ütles üks pataljoni
ülemjuhatajat st, armastate teie elu?

— Jah, mina armastan elu, — ütles leit-
nant, soomustatud püsti kõrwale pannes, — aga
ma olen walmis teda jätma.

Sanitarid laulsid interwentfiooni ja lätsid la-
hingu.

Kõrwal sammusid eestlaste liitlased — saarla-
sed, hiidlased, mulgid ja setud. Kõigi nendega
o'iwad walwuriid juba Narwas tutwunenud.

Leitnant Heinapuu teadis, et tall raske töö
oli antud. Ta pidi waenlase kaewitub püg n ma
fundima ja waenlase staabi purustama, kes wiimase
m'h ni mineeritud oli.

Ja ta tegi seda, leitnant Heinapuu, Hiitusaare
wapper poeg.

W. er.

Pahemalt poolt paremale poole: Naissõdurid õekesed Effe ja Emma Serbakowad, wiibiwad Soomusrongide Diwiisi Tagawara pataljoni — Johannes Lesmeni, Pärnu kr. Langes 16. okt. 1919. a. — Ado Suursaar, Saaremaalt. Langes 16. okt. 1919. a. — Johannes Bormann, w. al. ohw., Paide kr. Langenud Krassnaja Gorka all 16. okt. 1919. a. — Mart Tammann, Pärnu kr. Suri Walgas 19. juulil 1919. a. — Nikolai Muldau, Tallinnast. Langes 16. okt. 1919. a.

Ütleks.

"Ega asi tarwitab õppimist," ütles wõõraste maja "Londoni" pidaja, kui talle esimest korda samagommi müümise eest 10,000 marka pandi maksma.

"Wõta ja naiste nalja, naera nii et filmis wesi," ütles rätsip Boara, kui naise läest hea kõrwa kiilu joi.

"Õpp hee, kõi hee," ütles kaupmees Mart wintis peaga kraawi kulludes.

"Jällenagemiseni," ütles pime mees teisele, kui nad koost lahkusiwad.

"Ega ma teid hia linna ei ole kirjutasjaks toonud," ütles Rihnu mees Pärnu silla ääres, paatis paksu Sunnile, kes tähendas, et pörjal, mida Rihnlane müüdas, haiged filmad olla.

"Küll oli õnn, et inimene Saksia keelt ei oska," ütles okupaatiori ajal Audru mees, keda Saksia oldat hirmnasti sõimas, "muidu hakka niisugusega weel kohut käima."

"See ei ole kellegi seadus," ütles wanapoiss, "et koolide ja mainis asjade müük keelatud ja obielu ainult lubatud on."

"Kas ja jumalataartmata hing ei tea, et pühakirjas seisab — lätt maksmine on Minu päralt" ütles isand Suurmatš kui keegi isand temalt oma wõlga nõudis.
Jaska.

Däme kompliment.

— D — o, teie mehel on pea — päris minister!

— Kuuige . . . Ma palusku teid etteroallikum olla oma ütelistes!
W-er.

Wastanatuks.

Bunn ja Bull wedasid kihla, kumb neist kõige lühema kirja kirjutas.

Enne arastõitu külasse, saatis Bunn kirja Sadina teele:

— Go rus (sõidan külasse)

Bull wastas koh, ja Sadina teele:

— 1. (mine!)

W-er.

Isand Toll istus Tallinnas kohwimajas. Oli sumpus talwine ilm Toll istus seljaga wastu köbawat ahju, süttas pab-rossi põlema ja süwenes ajalehes:

Kohwimajas oli peale tema weel ainult üks wõderas. Keegi inglane. Inglise kulus teenri oma juure:

— Kelsner, kuidas on selle herra nimi, kus istub ahju juures, suitsetab ja loeb lehte?

— Ma ei tohi ütelda, herra. Ei tea.

— A . . .

Inglise tõusis püsti ja astus kohwimaja perenaese juure, kes oma kontori laua taga istus

— Kas teie ei tea, miss, kuidas on selle herra nimi, kes istub seljaga wastu ahju, suitsetab ja loeb lehte?

— Ei tea, herra. See ei ole meie alalistest wõderastest. Wist mõni siselõidnuud.

— A!

Inglise astus isand Tolli juure, kumardas ja ütles:

— Sir, teie kes istute seljaga wastu ahju, ja suitsetate sigarit, lehte lugebes, kuidas on teie nimi?

— Mina olen Jaak Toll, mis soowite?

— Sir Jaak Toll, ma tahtsku teile ütelda, et teie kuub tagant põleb.
W-er.

Siendus. „M. Matsi“ nr. 61 on langenud sõdurite pääwapiltide allkirjad ära wahetatud ja nimelt: 1) Gustaw Mikli, Oru wallast, mitte aga Aleksander Partels; 2) Aleksander Partels Pärnust. Palume seda eksitust lahkesti wabandada.
„M. Matsi“ toimetus.

Schaljapin konserwireisul.

Wene_bassilaulja Schaljapin tuleb_maikuu! Eestisse kontserdreisule.
Ajaleht.

Schaljapin: „Kui niisuguseid ringreise tihemini toime saaks panna, siis läheks mu konderbass warsi konderbandi peale üle!“

Järgmine „Meie Mats“, nr. 63 ilmub laupäeval, 1. mail.